

Ve Nakarat

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 19 Nisan 2015

"Nakarat gibi yazabilirim seni" her şiirde
Duvarın ardında ki ihlamur, sembolün bu şehirde.
En çok yazdığım dizesin sen...
Bağımda, bahçemde desen desen.
Korlar içinde bir dans,
Yakalayıp, kaybettiğim en büyük şansın.

"Penceremde bırakıp gittiğin hayalin, perdeye sinen gülün kokusu"
Odamın her köşesinde resmin, radyoda hep o günlerin türküsü...

Yıkık bir duvar, üstüme gelen.
Siyah gecem, sönmüş yıldızlar.
Açık gözlerimin göreceği hiç bir şey yok.
Ve şimdi harfler dans ediyor.
"A" "Ş" "K" en iyi dansçılar, onlar her dansta varlar.
"D" duvar.
"H" Ateş, yani har.
Zârımda "Z" de var.

Cehenneme yolculukta demir atların üstünde bitmeyen seyahat,
Bu havaların getirdiği bir şeysel, cennet yok, heyhat...

Gülümseyerek vedalaşıyorum güneşle, daha günü görmeden.
Bu her gün böyle, her şafak bir birinin aynısı.
Tek fark beyazlar git gide daha çok okşuyor şakaklarımı.
"Kederle çarmıhlandığımdan" beri gündüzlerde hep gece
"Ve bir ölüm öpücüğü" gibi sarıyor bedenimi.
Susuzluğumu kadehler gideriyor,
Her kadehi senin şerefine kaldırıyorum.

Bedenimde yaşlanma korkusu, kanımda gençlik kokusu.
Odamın her köşesinde resmin, radyoda hep o günlerin türküsü...

Oğlumun gözleri, yaşa diyor.
Yaşıyorum işte!

"Kuş resmi çizmeyi de biliyorum, unutmadım kuşların biçimini"

O halde sorun yok.

Yaşıyorum işte!

"Ama bu bir hapisane..." Ya da başka bir şey.

Ve nakarat:

Seni seviyorum...

18 Nisan 2015 Saat 21.15

Güzelçamlı/Kuşadası

Mehmet Fikret ÜNALAN